

Sygn. akt **X K 902/16**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Julia Kuciel

Protokolant: Anna Ciechanowicz

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 09 stycznia 2017 roku sprawy

K. A. (1) (A.), syna C. i M. z domu R., urodzonego (...) w G.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 17 lipca 2016 roku w miejscowości K. wspólnie i w porozumieniu z inną osobą ze szczególnym okrucieństwem znęcał się nad psem rasy mieszanej płci żeńskiej w ciąży mnogiej należącym do jego konkubiny, w ten sposób, że umyślnie uderzał do szpadlem po głowie powodując wieloodłamkowe złamanie kości czołowej lewej, uszkodzenia tkanek centralnego układu nerwowego powodując jego śmierć, tj. o czyn z art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt

***

I. oskarżonego **K. A. (1) (A.)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 35 ust. 1a i 2 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt (Dz.U.2013.856 j.t.) i za to skazuje go, a na mocy art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt (Dz.U.2013.856 j.t.) wymierza mu za to karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 35 ust. 3a ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt (Dz.U.2013.856 j.t.) tytułem środka karnego orzeka wobec oskarżonego **K. A. (1) (A.)** środek karny w postaci zakazu posiadania zwierząt na okres 5 (pięciu) lat,

III. na podstawie art. 35 ust. 5 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt (Dz.U.2013.856 j.t.) orzeka od oskarżonego **K. A. (1) (A.)** na rzecz (...) A. nawiązkę w kwocie 2 000, 00 zł (dwa tysiące złotych),

IV. na podstawie art. 626 § 2 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k., na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124 ze zm.) oraz § 2, § 4 pkt 3 i § 17 ust. 2 pkt 3 i ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza od **K. A. (2) (A.)** na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) A. kwotę 420, 00 złotych (czterysta dwadzieścia złotych, 00/100) tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem przez oskarżyciela posiłkowego pełnomocnika w sprawie,

V. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego **K. A. (1) (A.)** na rzecz Skarbu

Państwa koszty sądowe w kwocie 125 zł (sto dwadzieścia pięć złotych), w tym kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt **X K 902/16**

UZASADNIENIE

Mając na uwadze, iż wyrok w niniejszej sprawie został wydany w trybie art. 343 k.p.k., Sąd stosownie do treści art. 424 § 3 k.p.k. ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej tego wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć.

K. A. (1) w dniu 17 lipca 2016 roku w miejscowości K. wspólnie i w porozumieniu z inną osobą ze szczególnym okrucieństwem znęcał się nad psem rasy mieszanej płci żeńskiej w ciąży mnogiej należącym do D. S., w ten sposób, że umyślnie uderzał do szpadlem po głowie powodując wieloodłamkowe złamanie kości czołowej lewej, uszkodzenia tkanek centralnego układu nerwowego powodując jego śmierć.

dowody: protokół oględzin k. 9-10v.; dokumentacja zdjęciowa k. 96-97; zeznania świadków: D. S. k. 4v.-5v., 27-30, 104; M. S. k. 18-19; A. S. k. 33-34; G. U. k. 39-40; B. K. k. 49v.-50; wyjaśnienia oskarżonych: J. K. k. 57-58, 60-61; K. A. (1) k. 73-74, 76-77.

Wyrokiem z dnia 09 stycznia 2017 roku Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku:

I. oskarżonego K. A. (1) (A.) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, czyn ten kwalifikując jako występki z art. 35 ust. 1a i 2 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt (Dz.U.2013.856 j.t.) i za to skazał go, a na mocy art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt (Dz.U.2013.856 j.t.) i wymierzył mu za to karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 35 ust. 3a ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt (Dz.U.2013.856 j.t.) tytułem środka karnego orzekł wobec oskarżonego K. A. (1) (A.) środek karny w postaci zakazu posiadania zwierząt na okres 5 (pięciu) lat,

III. na podstawie art. 35 ust. 5 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt (Dz.U.2013.856 j.t.) orzekł od oskarżonego K. A. (1) (A.) na rzecz (...) A. nawiązkę w kwocie 2 000, 00 zł (dwa tysiące złotych),

IV. na podstawie art. 626 § 2 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k., na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124 ze zm.) oraz § 2, § 4 pkt 3 i § 17 ust. 2 pkt 3 i ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądził od K. A. (2) (A.) na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) A. kwotę 420, 00 złotych (czterysta dwadzieścia złotych, 00/100) tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem przez oskarżyciela posiłkowego pełnomocnika w sprawie,

V. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądził od oskarżonego K. A. (1) (A.) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 125 zł (sto dwadzieścia pięć złotych), w tym kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem opłaty.

K. A. (1) ma wykształcenie podstawowe. Jest bezdzietnym kawalerem i nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Utrzymuje się z prac dorywczych osiągając z tego tytułu dochód w wysokości około 2.500 zł. Stan jego zdrowia jest dobry, nie był leczony psychiatrycznie neurologicznie, ani odwykowo. Nie był uprzednio karany.

dowody: dane osobopoznawcze k. 71-72; dane o karalności k. 119.

Sąd zważył, co następuje:

Uznając K. A. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu i kwalifikowanego aktem oskarżenia czynu, Sąd doszedł do przekonania, że w świetle wszystkich ujawnionych w toku posiedzenia dowodów oraz przyznania się przez oskarżonego do winy, sprawstwo K. A. (1) we wskazanym zakresie nie budzi wątpliwości. Nadto oskarżony jest zdolny ze względu na wiek do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu K. A. (1) był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej.

Stosownie do treści art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt odpowiedzialności karnej podlega ten, kto zabija, uśmierca zwierzę albo dokonuje uboju zwierzęcia z naruszeniem odpowiednich przepisów rzeczony ustawy. Natomiast ustęp 2 przytoczonego przepisu wskazuje jakiej karze podlega sprawca czynu opisanego z ust. 1 działający ze szczególnym okrucieństwem. Legalnej definicji pojęcia „szczególne okrucieństwo” dostarcza natomiast art. 4 pkt. 12 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt, w myśl którego za takie uznać należy „działanie charakteryzujące się drastycznością form i metod”, a zatem naruszające w sposób rażący poczucie przyzwoitości. Oskarżony bez wątplenia wyczerpał swoim działaniem znamiona art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, poprzez uderzenie psa rasy mieszanej płci żeńskiej w ciąży mnogiej należącego do D. S. szpadłem po głowie powodując wieloodłamkowe złamanie kości czołowej lewej, uszkodzenia tkanek centralnego układu nerwowego i w konsekwencji powodując jego śmierć.

Sąd zważył dalej, iż niniejszej sprawie spełnione zostały wszystkie wymogi formalne i możliwe było wydanie orzeczenia w trybie konsensualnym, poprzez uwzględnienie wniosku oskarżyciela publicznego o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy oskarżonego K. A. (1). Sąd rozważył przesłanki określone w art. 335 § 1 k.p.k. i doszedł do przekonania, że wniosek ten zasługuje na uwzględnienie, albowiem okoliczności popełnienia przez oskarżonego K. A. (1) zarzucanych mu czynów – szczególnie w świetle przyznania się przez niego do winy oraz całokształtu wiarygodnych i ujawnionych w toku posiedzenia dowodów - nie budzą wątpliwości, zaś cele postępowania zostaną osiągnięte pomimo nieprzeprowadzenia rozprawy.

Rozważając kwestię kary dla K. A. (1) za tak opisany czyn, Sąd miał na względzie przesłanki określone w dyrektywach jej wymiaru ujętych w art. 53 k.k. W myśl tego przepisu sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Mając na uwadze powyższe zasady z kodeksu karnego, Sąd doszedł do przekonania, iż najwłaściwszą karą dla oskarżonego będzie, wymierzona przy zastosowaniu art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt, kara trzech miesięcy pozbawienia wolności, a zatem kara zaproponowana we wniosku przewidzianym w art. 335 k.p.k.

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna zarówno do stopnia jego zawinienia, jak i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. W ramach pierwszej z tych okoliczności wskazać należy, iż K. A. (1) działał w pełni umyślnie, świadomie łamiąc obowiązujący porządek prawny. Sąd miał przy tym na względzie, iż oskarżony jest osobą dorosłą, zatem należy się spodziewać, iż zdawał on sobie sprawę z konsekwencji karnoprawnych swojego postępowania. Co więcej uwagę zwraca fakt, iż zachowanie oskarżonego było przejawem niczym nieuzasadnionej agresji połączonej z bezmyślnością, brakiem empatii wobec zwierzęcia i jakichkolwiek skrupułów. Oskarżony zdawał się nie brać pod uwagę również tego, że pies, którego zabił, była to suka szczenna.

Na niekorzyść oskarżonego przemawia również fakt, że (jak sam przyznał) zabijając swojego psa znajdował się pod wpływem alkoholu. Na korzyść oskarżonego przemawiał natomiast fakt jego uprzedniej niekaralności.

W związku z powyższym należy w dalszej kolejności wskazać, iż Sąd nie znalazł podstaw uzasadniających zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej względem niego kary pozbawienia wolności. Nadmienić należy przy tym, iż o powyższe nie wnioskował też sam oskarżony w ramach ustalanych w trybie konsensualnym konsekwencji swojego zachowania. Sąd miał również na uwadze, iż orzeczenie względem oskarżonego bezwzględnej kary pozbawienia wolności jest uzasadnione względami konieczności realizacji celów prewencji ogólnej. W kontekście pobłażliwości dla brutalnego, nie rzadko sadystycznego sposobu traktowania zwierząt, z jakim wciąż można się spotkać głównie na terenach wiejskich, rzeczona kara uwzględnia potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W konsekwencji tylko nieuchronność wymierzania kar i środków karnych oraz ich surowość może wpłynąć na zmniejszenie się ilości osób, które decydują się na stosowanie przemocy (w szczególności w takim natężeniu jak K. A. (1)) względem zwierząt. Reasumując, orzeczenie wobec oskarżonego kary trzech miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania nie przekracza stopnia zawinienia oskarżonego, a jednocześnie jest adekwatne do wagi czynu i powinno spełnić zakładane cele wymierzenia kary i środka karnego.

Ponadto w pkt. II uzasadnianego orzeczenia Sąd zobligowany treścią art. 35 ust. 3a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci pięcioletniego zakazu posiadania zwierząt, uznając, że środek ten, w takim właśnie wymiarze stanowić będzie dodatkową gwarancję realizacji celów kary w sferze prewencji szczególnej.

Z tych samych względów Sąd orzekł wobec K. A. (1) środek karny w postaci obowiązku uiszczenia na rzecz (...) Towarzystwa Ochrony (...) z siedzibą w G. należności w kwocie 2.000 zł orzekając co do tego w pkt. III wyroku.

Na podstawie art. 626 § 2 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k., na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124 ze zm.) oraz § 2, § 4 pkt 3 i § 17 ust. 2 pkt 3 i ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu Sąd zasądził zaś od K. A. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) A. kwotę 420 złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem przez oskarżyciela posiłkowego pełnomocnika w sprawie.

Sąd nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych i opłaty obciążył go tymi kosztami na podstawie obowiązujących przepisów. W tym przedmiocie Sąd zważył, iż oskarżony jest ze względu na wiek zdolna do pracy zarobkowej, a nadto aktualnie osiąga stały miesięczny dochód nie mając przy tym nikogo na swoim utrzymaniu, zatem uiszczenie kosztów sądowych nie powinno stanowić dla niego zbyt ciężkiego obciążenia.